

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κί' ἔδρα πάλιν αἱ Αἰθῆναι.

Χίλια δεκακόσα ὀγδοῆνια ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον κατὶ θὰ μᾶς ἰρέξη.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα—μόνο μιά φορά θὰ βγαίνη,
κί' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα —κί' ὅποιε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι —γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
κί' ὅσα φύλλα κί' ἂν κρατῆς—δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια—ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ—ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς ἑστῶν φόρων τὴν ἀντάρα—κί' ὁ Ῥωμηὸς μᾶς μιὰ δεκάρα,
κί' ἄς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει—εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Εἴκοσι καὶ πέντε τοῦ μηνὸς Γεννάου,
ἵστα νερά μᾶς στόλος Φράγκων ἀριβάρει.

Πέντε πούντος κί' ἑκατό,
καὶ τοὺς Ἄγγλους χαιρετῶ.

Χαῖρε, πατρίς Ἑλλάς,
κί' ἀρχίνα νὰ γελᾷς.

Ἑλλάς πατρίς μου, χαῖρε, ὕψαινε κί' ἀγάλλου,
ὅλα μᾶς πᾶνε πρῶμα κί' ἀλλάζουν οἱ καιροί,
κί' ἐν μέσῳ τόσου κρότου καὶ χαλασμοῦ μεγάλου
ἔπεσε τέλος πάντων καὶ ὁ Σαλιβουρὺ,
αὐτὸς ὁ πομπιομένος κί' ἡ παληομαϊμουδίτσα,
ποῦ ἤθελε νὰ κάμῃ ἵστους Ἑλληνας καρτίτσα.

Ἐπειτα τέλος πάντων κί' ὁ Γλάδστον ἦλθε πάλι,
Ὁμηριστῆς σπουδαῖος καὶ φίλος μᾶς καλός,
ποῦ τοῦκαμ' ἀνδριάντα τὸ χεῖρ τοῦ Βιτάλη,
καὶ γιὰ τὰ δικαῖά μᾶς φωνάζει σὰν τρελλός.
ἦλθε ὁ Γλάδστον πάλι, ὁ ἔμμανῆς φιλέλληνας,
μὲ τῶν φιλελευθέρων τὴν εὐγενῆ ἀγέλην.

Καὶ ποῖος Ἑλληνας τώρα ἐκ τῆς χαρᾶς δὲν κλαίει;
καὶ τίνος πατριώτου καρδιὰ δὲν λαχταρεῖ;
μᾶς ἦλθε καὶ ὁ φίλος ἐκεῖνος Κιμπερλέυ,
ὁ Τσίλδερ, Τραβελάου, κί' ὁ λόρδος Ρωσβουρὺ.
Ἄλλὰ μᾶζι μὲ τούτους μᾶς ἦλθαν, ὅπως λέν,
κί' ὁ Γράμβιλ καὶ ὁ Σπένσερ κί' αὐτὸς ὁ Τσαμπερλαίν.

Ψυχὴ μου, τί ὠραῖα!.. ἔλοι στενοὶ μᾶς φίλοι,
φιλέλληνες σπουδαῖοι καὶ ἀληθεῖς σωτήρες...
γιὰ μᾶς θ' ἀνοίξουν πάλι τὰ φλογερὰ τῶν χεῖλη,
καὶ ἴσως μᾶς συνδράμουν καὶ μὲ καμπόσαις λίρες.
Ψυχὴ μου, τί ὠραῖα!.. τὰ μάτια ὄλων κλαῖν...
ὦ φίλε Κιμπερλέυ!.. ὦ φῶς μου Τσαμπερλαίν!

Ποῖος ἔπροςμενε ποτέ του νὰ φέξη τέτοια ἡμέρα;
ποῖος ἔπιστευε ποτέ του ὁ Γλάδστον πῶς θάλθῃ;
ἐνῷ φρικτοῦ πολέμου ὑψώσαμε παντιέρα
κί' ὀλίγου δεῖν τὸ ἔθνος ν' ἀρπάξῃ τὸ σπαθί,
τὴν αἱματοχυσίαν ὁ Γλάδστον προλαμβάνει,
κί' ἑκάτσαμε ἵστ' ἀγὰ μᾶς μετὰ τοῦ Δεληγιάννη.

Τοῦ Γλάδστονος ἄς γίνουν ἀγάλματα καινούρια,
τὸ κάδρο του καθένος ἵστο στῆθος του ἄς φέρῃ,
γιατί ἂν τῶν Ἑλλήνων δὲν ἔκοβε τὴ φούρια,
τί θὰ γινόταν ἔξω, ἕνας θεὸς τὸ ξέρε.
Θὰ τᾶβαζε ὁ Ἑλληνας Ἄνατολὴ καὶ Δύσι,
καὶ οὔτε θὰ ἔμπορουσε κανεὶς νὰ τὸν κρατήσῃ.

Ἐμπρός λοιπόν, Οὔγιοι, φανῆτε τολμηροί,
ἔμπρός, γιὰ τὴν Ἑλλάδα νὰ γίνετε κομμάτια...
ἀλλ' ἂν καὶ σεῖς φερθῆτε σὰν τὸν Σαλιβουρὺ,
σᾶς δίνωμ' ἀπὸ τώρα δὲ μούντζαις μὲς ἵστα μάτια.
Ἐμπρός, γενναῖα τέκνα τῆς κραταιᾶς Ἀγγλίας,
ν' ἀποθαναιποθῆτε ἵστην χώραν τῆς εὐκλείας.

Ἑλλάς πατρίς μου, χαῖρε, ὀχαλάτετε καὶ πῆδα,
ἵστο διάβολο κί' οἱ Τόρειοι καὶ ὁ Σαλιβουρὺ,
εἰς τοὺς φιλελευθέρους ἄς ἔχωμεν ἐλπίδα,
κί' ἄς πρῶμε ἵστην ὑγείᾳ τῶν ἑναν καφὲ βαρὺ.
Ἑλλάς πατρίς μου, χαῖρε... τὰ μάτια ὄλων κλαῖν...
ὦ φίλε Κιμπερλέυ!.. ὦ φῶς μου Τσαμπερλαίν!